

JAKOBUS 3 : 9a

Ds. D. Chr. Overduin

22 maart 1983

Jakobus 3 : 9a

Schriftlezing : Jakobus 3 : 1 - 12

Zingen : Psalm 34 : 1
34 : 9
89 : 1

Jakobus 3

1 Zijt niet vele meesters, mijn broeders, wetende, dat wij te meerder oordeel zullen ontvangen.

2 Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in den toom te houden.

3 Zie, wij leggen den paarden tomen in de monden, opdat zij ons zouden gehoorzamen, en wij leiden [daarmede] hun gehele lichaam om;

4 Ziet ook de schepen, hoewel zij zo groot zijn, en van harde winden gedreven, zij worden omgewend van een zeer klein roer, waarhenen ook de begeerte des stuurders wil.

5 Alzo is ook de tong een klein lid, en roemt, [nochtans] grote dingen. Ziet, een klein vuur, hoe groten hoop houts het aansteekt.

6 De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid; alzo is de tong onder onze leden gesteld, welke het gehele lichaam besmet, en ontsteekt het rad [onzer] geboorte, en wordt ontstoken van de hel.

7 Want alle natuur, beide der wilde dieren en der vogelen, beide der kruipende en der zeedieren, wordt getemd en is getemd geweest van de menselijke natuur.

8 Maar de tong kan geen mens temmen; zij is een onbedwingelijk kwaad, vol van dodelijk venijn.

9 ***Door haar loven wij God en den Vader***, en door haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis van God gemaakt zijn.

10 Uit denzelfden mond komt voort zegening en vervloeking. Dit moet, mijn broeders, alzo niet geschieden.

11 Welt ook een fontein uit een zelfde ader het zoet en het bitter?

12 Kan ook, mijn broeders, een vijgeboom olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Alzo [kan] geen fontein zout en zoet water voortbrengen.

THEMA: DE TONGDOOR GOD GESCHAPEN TOT ZIJN LOF

DOOR DE SATAN VERGIFTIGD TOT ZONDE

DOOR CHRISTUS GEHEILIGD (EN TOT LOF BEREID)

Verleden week hebben wij voorgelezen: "Dit moet mijn broeders alzo niet geschieden", het laatste gedeelte van vers 10.

En ik heb toen vooral de nadruk gelegd op het negatieve, op het verkeerde, het ellendige van de tong, die geïnspireerd wordt door onze boze geest. En zo als een klein lid zulke enorme ellenden teweeg kan brengen. Ik heb daarvoor verschillende dingen uit de Schrift aangehaald, waar gewaarschuwd wordt door een geschiedenis of door spreuken tegen het grote gevaar en het kwaad dat door de tong wordt aangericht. En dat het daarom gevaarlijk is om 'meester' te worden. En vooral in die oud-joodse traditie om 'meester' te zijn. Dat wil zeggen, om altijd bezig te zijn, zoals de schriftgeleerden, de wetgeleerden, de farizeeërs, met de controle op de ander en in het oordelen, beoordelen, van de ander en om uit te maken wat nu net wel kan of net niet kan.

En we hebben gehoord dat dat gevaar ook bij ons allemaal, maar ook bij die joodse christenen aanwezig was omdat zij helemaal uit dat klimaat afkomstig waren. Daar hebben zij in geleefd, in dat bemeesterende en meesterachtige werk van de leiders van het volk.

We hebben gehoord dat de Heere Jezus daar zo ontzettend veel verdriet en tegenstand van ondervonden heeft. Dat dat eigenlijk de spits was van de vijandschap tegen Hem gericht.

En ook hoe dat die zelfde boosheid in ons hart leeft. Hoe wij om luttele dingen elkaar veroordelen en beoordelen en in een bepaalde hoek wegduwen. En wat een verdriet wij daarin teweeg brengen.

Ook hoe wij, al gebruiken wij dan niet letterlijk een zwaard, door de tong, als met een langzaam werkend gif elkaar vernietigen, in de kerk, in het gezin, in het huwelijk. Dat

JAKOBUS 3 : 9a

ondefinieerbare, dat ongrijpbare, waarbij elke dag of in bepaalde tijd een dosis van dat vergif wordt toegediend, vaak in een op zichzelf nog wel rechte opmerking misschien, die voor een derde of voor een buitenstaander als waarheid overkomt. En dat we daarin juist zo hels, zo duivels openbaar komen. Omdat die satan door de sprekende slang tot ons heeft gesproken. Hij heeft de communicatie misbruikt en heeft ons verleid en wij hebben hem gehoor gegeven en we zijn in ongehoorzaamheid gevallen. En nu is dat rad van onze geboorte - ik herhaal even kort - ontstoken van de hel. Zoals je nu die tong het rad zou kunnen noemen, de spil, met daar omheen de cirkel van ons leven. En wanneer je je nu indenkt dat vanuit die spil vuur komt dat de hele omtrek en de gang van ons leven begeleidt en alles in brand steekt. Zoals ook een klein vuur een grote hoop hout aansteekt.

We hebben gehoord, het is een wereld van ongerechtigheid. Zo is de tong door God onder onze leden gesteld als doel hebbend om Hem te erkennen en te prijzen en het is een besmetter van ons hele leven. Alles kan getemd worden en is getemd geworden door de menselijke natuur, wilde dieren, vogels, kruipende dieren, zeevissen, hebben we gehoord. Alles hebt Gij onder zijn voeten gezet. Maar de tong, dat kleine lid kan geen mens temmen. Zij is een onbedwingelijk - of onberekenbaar, zo mag je het ook lezen - kwaad. Het is nooit te vertrouwen. Je weet niet wat er uit komt. Vol van een dodelijk vergif.

Ik wil dat hier bij laten en alleen nog één punt noemen van die zonde van de tong.

Wij hebben een tijd achter ons - denk aan de negentiende eeuw vooral, en dat tijdperk is niet direct af te bakenen tot een eeuw, maar dat heeft zijn uitlopers naar voor en naar achter - dat het spreken van de tong over God en Goddelijke zaken - en dat boze zaad leeft in ons hart - iets vanzelfsprekends was. In alle dingen werd God genoemd. Ogenschojnlijk zou je zeggen: Dat is wel mooi. Als je een heel oude krant, een Handelsblad, zou zien, van zo lang geleden, dan lees je - dat was dan nog min of meer een liberaal blad - bij handelsberichten van God. Als er een expeditie was geslaagd in Indonesië, bijvoorbeeld, dan las je van God, die de strijd gezegend had. Je kon het zo niet uitdenken, de lectuur en ook de literatuur was doortrokken, zou je zeggen, van God. Ook de theologen van die dagen schrijven op een bepaalde manier over God en over de deugdzaamheid. Er is iets kenmerkends in die tijd. Als het nu zo écht is, zou je zeggen, dan is dat toch te prijzen, dat in alle dingen en ondernemingen God aanwezig is. Ja, maar weet je wat eigenlijk toen ook het oordeel in dat alles was? Dat men God erbij haalde. En dan kunnen wij, al zijn we vroom bezig, toch gelijk zijn aan de lasteraars en de vloekers. Want dan hebben wij God, met eerbied gesproken, in ons zak. Dan is Hij het verlengstuk van ons eigen spreken en denken en handelen. Dan hoort God er zo bij dat het lijkt alsof Hij op iedere vergadering en bij iedere beraadslaging er bij zit. Alsof wij God aan onze kant hebben. En dat is ook een ontzettend misbruik van de tong. Alle vanzelfsprekendheid, alle natuurlijkheid, zou je haast zeggen, waarin wij het natuurlijk vinden wanneer er over God gesproken wordt, is zonde. Wij vergeten dan dat God DE GANS ANDERE is, Die wij niet kunnen begrijpen. Die boven, op een onuitsprekelijke wijze, alle denken en spreken verheven is.

Ja, bij alle dingen waar wij het misschien niet mee eens zijn is dat toch wel misschien een positieve bijdrage geweest toen Karl Barth de nadruk bijzonder sterk heeft gelegd

JAKOBUS 3 : 9a

op God als DE GANS ANDERE. Hoevelen er toen en daardoor ook overstag zijn geraakt, hoeveel vertrouwde zekerheden er omvielen, toch bleef bij velen iets hangen van de 'nieuwe bezinning' God is groot en wij begrijpen HET niet. En daarin ligt ook juist iets van het geloof, DAT wij het niet begrijpen, DAT wij het niet hébben, dat wij het niet wéten, dat wij het niet zĳn, dat wij het niet kúnnen. Dat het geloof weer eens benadrukt wordt op díe wijze. Dat dat geloof niet een soort zoethouder is waarmee wij de problemen op kunnen lossen, waardoor wij zo'n vrede hebben, waardoor wij van de afloop verzekerd zijn, waardoor wij ons hoofd altijd omhoog houden.

Nee, om ook te beklemtonen: Juist die gelooft weet het níet en die hééft het niet. In dat geloof strekt de ellendige zich uit tot wat voor ons verstand het 'ledige' is, het 'niets', daarin is juist de onbegrijpelijke God, Die Zich verbergt, zou je zeggen, in de ledigheid, in de verlorenheid, in de onzichtbaarheid. Dat is juist Zijn zichtbaarheid, dat wij Hem niet zien en dat onze handen Hem niet tasten en dat wij geen oplossingen weten en dat de leer van het Woord van God niet een optelsom is die wij na kunnen tellen en na kunnen rekenen.

Vanzelf lopen er dan ook lijnen naar ons toe. Dat voelt u wel aan. Juist het spreken in het algemeen over God is vaak zo bedroevend, is zo ellendig. Het twisten over God. Het zogenaamde 'weten' aangaande God. Laten wij trachten, wij kunnen het niet, maar, van heel ver, ons in te denken: Hoe zou God die wormen vinden die als professors in de godgeleerdheid en als dominees, leraars van het Woord, over God praten. Hoe zou Hij dat vinden?

Dan hebben wij nodig, met de dichter: Wil uwe knecht, door schuld verslagen, o Heere, niet voor Uw vierschaar dagen. Want het is allemaal zo erg. Wij zijn geen burgers dan, maar gezéten burgers van het rijk. Gearriveerde mensen. Die het ene principe uit het andere ontwikkelen, het ene beginsel van het andere aftakken. Die op alle fronten van het maatschappelijk leven hebben gemeend het te weten. Die op alles een bepaald stempel hebben gedrukt, een kleur hebben gegeven. Waarbij wij vooral het woord christelijk hebben benadrukt, op alle mogelijke wijzen. Terwijl we eigenlijk niet wisten, of niet weten, wat IS dat eigenlijk, christelijk. Dat wij niet tot het besef gekomen zijn: Christelijk is de arme mens; christelijk is de in zichzelf geestloze mens; christelijk is de lege mens, die staat op de berg of in het dal in de verwachting dat de wind van de Geest over hem heen wil gaan en hem aanblazen met kracht uit der hoogte; christen zijn dat is 'de vrager', die op het antwoord van God wacht, wat gegeven is in Christus Jezus, maar dat wacht op de voltooiing, de volmaking.

Daarom - ik heb verleden week gezegd over dat 'meester-zijn' - dat sommigen dat zo uitspinnen als het gaat over de dienst van het Woord, die geweldige verantwoordelijkheid en dat vrijmaken van het bloed, toen heb ik gezegd: Daar heb ik ziet zo'n last meer van. Want ik ga op hoop van zegen. Maar ik bedoel daar uiteraard niet mee, als het gaat om de eerbied voor God, voor Zijn Woord. Dat blijft. Ja, dat blijft júíst aanwezig. Het komen van het Woord over de dorre ziel en de dorre halmen. Daar gaat het om. Dat is het leven in de dood. Dat is de regen die zelfs door het woeste veld wordt opgevangen. Dat is de Godsrivier die vol water is. Wat zijn wij daarbuiten? Dat is het enige dat doet zeggen: Spreek Heere, Uw knecht hoort.

JAKOBUS 3 : 9a

Dat God ons ook daaraan ontdekke. En zeker als wij in de kerk mogen zijn, sprekend of luisterend, dat wij iets van die distantie, iets van die afstand mogen kennen. De God Israëls Die Zich verborgen houdt opdat Hij Zich openbare.

Nu, verleden week hebben we daarmee afgesloten dat nu in Christus de tong geheiligd is, want in Zijn mond is geen bedrog geweest. Hij heeft altijd de waarheid gesproken. En nu staat boven die onbedwingelijke, ontembare, onberekenbare tong God, staat Christus.

En nu - verleden week hebben we iets van het negatieve gehoord, voornamelijk - wilde ik graag iets van het positieve noemen.

Want nu staat er in vers 9: "Door haar loven wij God en de Vader".

Er staat achter: "Door haar vloeken wij de mensen die naar gelijkenis Gods gemaakt zijn".

De apostel Jakobus wil een tegenstelling neerzetten. In één mens. Een tegenstelling zo onbegrijpelijk en toch sluit hij er zichzelf bij in. Hij zegt niet: IK sta er boven, dat zal mij niet gebeuren. Maar hij zegt: Wij. Misschien doet hij dat om beter en meer toegang te hebben tot de harten. Om niet de kant van het 'bemeesteren' uit te gaan. Dat hij juist daarom zegt: Wij. Hijzelf ook. Trouwens, hij kent zichzelf ook als een zondaar die niet volmaakt is. Die in woorden niet struikelt dat is een volmaakt man die machtig is om zijn hele lichaam in toom te houden. Maar, daar wil hij zichzelf niet onder rangschikken, dat hij het alrede verkregen heeft. Hij jaagt ernaar, of hij het ook grijpen mag.

En, nu zou je zeggen, als hij nu zichzelf daarbij insluit, je zou zeggen, bij dat schizofrene, dat gespletene, dat loven van God en het vervloeken van de naaste. Wat vaak voorkwam, nog, maar bij de Joden heel vaak voorkwam. Bij het minste of geringste. Je zou zeggen, als hij zich daarbij insluit, hoe kan hij dan nog zo de nadruk leggen op: "Dit moet, mijn broeders, zo niet gebeuren? Eén fontein kan toch geen zout en zoet water tegelijk wellen. En een vijgeboom brengt toch geen olijven voort, of een wijnstok vijgen. Zo kan ook geen fontein zoet en zout water tegelijk voortbrengen?" Je zou zeggen: Dat kan toch niet? Maar als je dan zelf gezegd hebt: Wij. Wij loven God de Vader en wij vervloeken de naaste. Hoe kun je dan toch die lijn van 'niet alzo, mijn broeders' blijven volgen?

Ik hoop dat wij het mogen volgen, nu, wat ik graag duidelijk zou willen maken.

Kijk, het constateren van een feitelijkheid dat wij gebroken levens hebben en verdeelde harten neemt niet weg dat wij weten dat Jezus Christus in de wereld gekomen is. Jezus Christus die van stonde aan Zijn tong borgtochtelijk, als Borg, als Plaatsbekleder heeft gebruikt. Ik denk zelfs als huilende baby, kind, kleuter, jongeling, man. Alles en álles stond in Zijn leven in het teken van de plaatsbekleding. Je moet dus zo denken, dat ieder verkeerd woord, of ook wel waar woord, maar dat voor God nog een grote leugen kan zijn, in ons en door ons gesproken, want wij kunnen ook niet meer de waarheid hanteren. Voor dat hele scala ijdele woorden waar ons leven vol van is. Moet je eens indenken, dat zijn toch miljoenen, miljarden woorden. Wat de één niet gezegd heeft dat heeft de ander wel gezegd. En trouwens, ook wat we niet gezegd hebben. Zwart en leeg. Voor dat alles heeft Christus plaatsbekledend gesproken en gezwegen. Hij heeft dus elk woord gedekt en elke leegte gevuld. Vandaar, met eerbied gesproken, dat de Heere Jezus het zo druk had op de aarde. En dat we vaak lezen dat Hij 's nachts niet

JAKOBUS 3 : 9a

sliep, maar dat Hij op de bergen was, biddende. Zijn hele leven stond in het teken van de communicatie. Altijd was daar dat contact met de Vader. En altijd was de eer van de Vader de bedoeling. Hij heeft die vergiftige tong van ons dus verzoend door God te geven wat Hem toekwam. Moet je indenken, al die gedachteloze gebeden, al die gedachteloze woorden, al die woorden die misschien op zichzelf wel waar waren, maar waar de geest van ons eigenlijk helemaal verkeerd onder was. Want of dat je nu een recht woord gebruikt met als diepste bedoeling de liefde, het helpen van elkaar, òf de zelfverdediging, de zelfhandhaving, je eigenwillige godsdienst. Dat maakt alles uit. Iemand kan zo met een tekst te noemen, in een bepaalde situatie, gelijk hebben. En dat God zegt: 't Is een leugen. Want de bron waar het uit voortkomt en de bedoeling waarmee het gezegd wordt is niet tot Mijn eer, maar tot je eigen eer, jij wilt winnen. Weg zijn we.

En nu staat dat leven van de Heere Jezus Christus volledig in het teken van 'wat Ik bij de Vader gezien en gehoord heb, dat spreek Ik. Ik spreek uit Mijzelf niet. Dat wil zeggen, met als doel Mijzelf, in Mijzelf. Mijn spreken is een levende verhouding met Mijn Vader, met Mijn God'. Zo heeft Hij gebeden en gedankt voor eten en drinken. Hij heeft gebeden in tijden van nood, bij storm en watergedruis. Hij heeft gebeden en gezucht als Hij stommen liet spreken en blinden het gezicht gaf. Hij heeft de Vader verheerlijkt. Hem geloofd en geprezen.

Als er nu nooit iemand geweest zou zijn en gekomen zou zijn die de tong recht gebruikt had, dan heeft Hij het gedaan. Gods eer is gered! Daar kun je zeker van zijn. God is door de tong verheerlijkt, geprezen, groot gemaakt.

Maar, daarmee was niet de straf weg.

Al heeft die tong van Christus altijd gesproken tot des Vaders eer daar lag ook de schuld der zonde. Want wij hebben als klapachtige lieden de stad in brand gestoken en verderf over onze ziel gehaald en Gods toorn over ons ingeroepen. Daar lag dus nog de straf. En nu moet je eens kijken. Die straf. Hoe Hij geslagen is en gehoond, om Zijn woorden die goed waren. Hij heeft gezwegen, waar wij praatten. Bij Herodes, Hij deed Zijn mond niet open. Waar wij kermen en tekeer gaan, ging Hij als een stemmeloos Lam naar de slachtbank. Daar was geen zelfmedelijden. Daar was de wil van een Held om het pad te lopen.

Je weet, Jakob kon het mooi zeggen. Hij zei: Joh, als jij mij het eerstgeboorterecht geeft, dan krijg jij een schoteltje moes. Ezau zei: Dat interesseert me niet dat eerstgeboorterecht, want ik moet toch sterven. Ja, ja, zei Jakob, dat begrijp ik wel, maar ja, dan moet je een eed zweren, dat God het weet. Nu weet ik, Jakob gaf in ieder geval blijk dat hij wel grote waarde hechtte aan die zegen en de Schrift zegt: Ezau niet, die verachtte de eerstgeboorte. Dat is heel erg. Maar, ik wou toch even zeggen: Die Jakob kon toch aardig praten om de zegen te vinden, te verkrijgen. Hij had er eigenlijk geen erg in dat hij zichzelf vastpraatte. Want de meerdere zal de mindere dienen. En toen was hij de meerdere geworden, want hij had het eerstgeboorterecht van Ezau afgekocht. Dus eigenlijk had hij het toen net verloren. Daar had hij geen erg in. Hij was veel te blij dat de zegen van Abraham, Izak op hem zou rusten. En God heeft het hem ook gegund. Maar, als je nu vraagt: Leg dat nu eens in de weegschaal van de Goddelijke gerechtigheid. Dan zeg je: Ja En dan moet je eens kijken, Jezus, Die Zijn tong niet wil noch kan verroeren bij Herodes. Herodus was een Edomiet en die had de

JAKOBUS 3 : 9a

leiding in die tijd. Heel vreemd, hij was de meerdere. En nu komt daar die Man, die Rabbi, die Judeeër, die staat daar voor hem. En Herodes was allang blij dat hij Hem zag, want dacht: Nu kunnen we wat beleven, nu kunnen we een wonder zien. En hij vroeg veel dingen aan Jezus. En dan lees je zo opmerkelijk dat de Heere Jezus niet één woord sprak. Hij zweeg. 't Is net alsof daar Ezau staat bij Jakob en het gaat om het eerstgeboorterecht. Wat zal Jezus nu doen? Zal Hij spreken? Of zal Hij in Zijn zwijgen Jakob verzoenen, Jakob bedekken? Zal Hij zo het eerstgeboorterecht hebben? Als de Man die ellende gezien heeft. Die de Minste geworden is van allen. Maar Die gesteld is tot een Eerstgeborene onder vele broederen en de Eerstgeborene uit de doden.

En dan gaat het verder, dat lijden. En tenslotte dan kleeft de tong van de Heere Jezus aan Zijn gehemelte van de wondkoorts. Hij heeft daar gehangen in de hitte en in de kou van de duisternis en Zijn bloed stroomt gestaag uit Zijn wonden. Hij is bespuwd, veracht. Zo verdorven is Zijn gelaat, meer dan van iemand. Zijn tong kleeft aan Zijn gehemelte. Want Hij heeft geroepen om een antwoord. En er kwam geen antwoord meer. Want er staat geschreven, en dat mag je wel op ons allemaal toepassen: Dan zullen zij roepen, maar Ik zal hen niet antwoorden; zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zij zullen Mij niet vinden, omdat zij al Mijn raad verworpen hebben en Mijn bestraffing achter hun rug gedaan. Daar zie je toch je eigen beeld in? Dat kan je wel op een ander toepassen, maar dat is toch dat Adamsbeeld?

En nu begint Jezus te roepen: Waarom, Mijn God, hebt Gij Mij verlaten? Gij antwoordt niet, 't zij Ik des daags moôg kermen, Ik vind geen rust, ook heb Ik geen ontfermen in Mijn verdriet.

De straf. De schuld.

Hij heeft niet alleen met Zijn spreken God verheerlijkt in mijn plaats, maar Hij heeft ook in Zijn lijden de schuld verzoend, als God Zich voor Hem afsluit. Geen antwoord meer. Daar praat Hij, zou je zeggen, naar het zichtbare, voor niets. Gij antwoordt niet. Alles, alles afgesneden.

Hoe vreselijk moet dat zijn, die eenzaamheid, dat verbroken contact, dat er niemand meer is, noch in de hemel, noch op de aarde, die een klankbodem vormt. Maar dat Hij Zijn eigen stem hoort terugkomen, terugkaatsen tegen de hemel en tegen de aarde. Geen antwoord. De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem.

En dan kleeft Zijn tong van dorst zo aan Zijn gehemelte dat Hij uitroept: Mij dorst. Om de kracht te ontvangen dat Hij kon roepen: Het is volbracht! Hij heeft het volbracht, Hij alleen. Hij heeft dat werk gedaan. De straf die ons de vrede aanbrengt.

Let nu eens op het positieve.

"Door haar loven wij God", Die in Christus onze Vader is.

Maar man, meen je dat?

Ja, laten we dat vervloeken nu eens even naar de achtergrond dringen en daar eens op letten.

Ik ben dit gedeelte begonnen met te vragen: Hoe kan die man, die zelf zich insluit bij die vloekers, ook bij die lovers, maar ook bij die vloekers, toch zeggen: Broeders, zo moet het niet geschieden. Waarom kan hij dat zeggen? Dat kan hij zeggen omdat hij Christus kent. Omdat hij weet wat uit die Christus uitgaat. En nu verkeert hij wel in die gebroken situatie, maar Christus is overwinnaar. Christus is opgestaan. Christus heeft gezegd: Vrede zij ulieden. En nu ligt de lijn van de Heilige Geest, in Jakobus, altijd gericht naar:

JAKOBUS 3 : 9a

Zo moet het niet geschieden. Niet: God loven en de naaste vervloeken. Je zou haast zeggen, ter verduidelijking: Het is eigenlijk niet nodig. Je kunt niet stellen dat Christus niet genoeg gedaan heeft. Niet alleen tot verzoening, maar ook tot herstelling, tot heiliging. Die tong is in Christus gered, geheiligd. Maar toch ook tot Zijn lof bereid. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof verkondigen. Die ons getrokken heeft uit de duisternis opdat wij Zijn deugden zouden vermelden.

Daarom is het alsof Jakobus zegt: Ik ben een ellendig mens, ik voel me een broer van jullie, die wel mag zeggen: De hand op de mond, ik heb woorden gesproken zonder verstand. Maar er is een wet van Geest en van leven, die zegt: Hierheen. En wordt mijn tong door het kwade licht verrast, al laat het mij toch nimmer overheren. En heb ik hoog, hoog gesproken: Terug naar het dal, naar de diepte. Zie nu wat God doet: "Door haar loven wij God".

Hoe is het mogelijk.

Ja, het is heel gebrekkig, daar stem ik mee in. Het is in beginsel, maar het is niet het begin van het einde. Nee, het is niet het begin van het einde. Dat andere, die vergiftigde tong, die spraak, dat is het begin van het einde. Wat daar van zichtbaar wordt, eindigt. Het einde is gekomen in Christus Jezus en het einde is ook tegelijk nabij, voor ons. Want het houdt op, die kwade tong.

Maar het nieuwe is gekomen en dat is niet het begin van het einde. Dat is een begin dat uit zal waaieren tot een volkomenheid. Die lijn zal doorgetrokken worden door God. Want God heeft niet gezegd: Zouden jullie alsjeblieft dit willen doen en zouden jullie dat willen doen. Maar God heeft gezegd: Zij zullen Mijn lof verkondigen! Heeft de Pottenbakker geen macht over het leem? Heeft deze grote God geen macht om een fluit te snijden en erop te blazen en een trompet aan de mond te zetten? Ja toch?

We hebben Psalm 34 gezongen: Komt, maakt God met mij groot, verbreidt verhoogt met hart en stem de nooit volprezen Naam van Hem. Die God Die helpt in nood. Mijn ziel looft de Opperheer om mijn gelukkig lot.

Onvoorstelbaar!

Wandelt de Psalmen eens door in gedachten.

Ik zal de Heere prijzen in mij leven, ik zal Mijn God psalmzingen, terwijl ik nog ben.

Mijn tong zal spraak houden van Zijn rede en mijn overdenking van Hem zal zoet zijn.

Wij loven U, o God, wij loven, dat Uw Naam nabij is.

Ik zal met mijn hart Uw wonderen vertellen, mijn tong zal overvloedig spraak houden.

Altijd komt het terug.

Je leest van mensen, die werden aangedaan door God en die zijn gaan spreken en zingen. Soms midden in de nacht. Op een sterfbed. In de gevangenis. In de meest eigenaardige omstandigheden. In de keuken. Bij het aardappels schillen. In de auto. In hun droom soms. - Ik heb meest kwaai dromen, jammer genoeg. Maar je hebt bevoorrechte mensen - En dat ze opeens loven God die onze Vader is in Christus Jezus.

Wat een wonder.

Die tong die door Christus geheiligd en verzoend is en die nu weer naar voren gehaald wordt door vreugde aangedaan.

Zeg, we hebben alleen maar reden om ons te schamen, omdat wij zulke vreselijke droge, dorre mensen zijn. Dat zijn we geworden, dat hebben we onszelf gemaakt. Maar

JAKOBUS 3 : 9a

aan de andere kant: Er is alleen maar reden tot lof dat God de Heere zulke puinhopen, zulke zondaren, die nooit meer tot God wilden komen, dat Hij ze vanzelf laat zingen: Zijn goedheid is in nood en dood voor ons Zijn volk oneindig groot.

Is het niet onbegrijpelijk? Dat mensenkinderen gaan zingen, loven, eer bewijzen. 'k Zal U in het midden van de goôn op hoge toon met psalmen prijzen.

De Schrift zegt: Laat geen stilzwijgen bij ulieden zijn. De Schrift zegt: De bazuin aan de mond.

Wat zijn wij toch van de Heere God ver verwijderd. Maar dat mag geen rede zijn om die koers vaarwel te zeggen. Die andere koers, dat is begin van het einde, dat houdt op. Maar de koers van God, al gaat het hier door nauwe, ondiepe watertjes, niet op wijs vaak en wat vals, maar het schip gaat naar de volle zee. De glazen zee, waar de blijde zangers staan en de speelliën op de harp en cimbel slaan.

O, zo kan God in één ogenblik, en dat dóét God ook in Christus, door Christus, ten spijt van de satan, opeens laten zingen en spreken: Heere, Uw Naam zij lof en prijs, o God, Bestuurder van ons lot. Gij hebt genâ gegeven. Gij blijft zo trouw, zo groot in leven en in dood. Uw lof zal eeuwig wezen.

Wat is dat groot. Niet dat gemaakte van onszelf, maar dat spontane. Wanneer Uw Geest mij ware wijsheid lere, dan stort zich het hart uit en de mond als een bron stort zich uit op de velden, wanneer ik door Uw Geest Uw wetten leer.

Wat groot. Op aarde kan het haast niet, zou je zeggen. Op aarde is er ook geen plaats voor. Op aarde is de lucht veel meer bezwangerd van andere woorden en trillingen. Maar het begin van de volheid is gekomen. Het is gekomen. En het gaat door totdat de zon op middaghoogte staat. En zij zongen een nieuw lied. Een lied van lof voor God drieënig en het Lam dat onze zonden op Zich nam, Wiens bloed ons heeft geheiligd.

"Door haar loven wij God". Die onbekende God. Ergens wel. Ik heb gezegd: We hebben hem niet in ons zak. Die God die wij niet kunnen volgen. Wiens weg is in de zee en Wiens voetstappen we niet kunnen zien. Die God die heel anders is dan dat voorgekauwde lesje wat wij hebben gemaakt. Heel anders. Een God die in het heiligdom is. Zwijg voor Hem gij ganse aarde. Die God. Want één ding weten wij en dat is toch ook tegelijk het belangrijkste, het grootste, Die God heeft Zich in Christus als Vader geopenbaard en verklaard. Daarom zingen wij: U, Vader, U zij lof op een verhoogde toon.

En al is het dat wij niets weten, toch dit ene weten, wat een weten des geloofs is, dat die God en Vader van de Heere Jezus Christus als die verkiezende, eeuwig trouwe God, de 'Ik ben die Ik ben', dat Hij er is, ook al zien wij het niet. En dat in alle ledigheid en afwezen Hij in Zijn Woord toch tot ons komt en zegt: Ik zal op u niet meer toornen noch schelden. En al zijn Mijn muren niet zo duidelijk voor u, uw muren zijn wel altijd voor Mij en Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd.

"Door haar loven wij God".

Ja, God schenke ons die stille blijdschap. Want wij dragen op aarde het beeld van de aardse. Ik heb ook gezegd: Je mag gerust over alles praten. Dan moet je niet gelijk met zo'n overgeestelijk gezicht daarnaar kijken. Maar als alles maar gedragen wordt, alle dingen, in de genade en in de natuur, door dat ene, dat onvergankelijke: Gij zult Mijn lof verkondigen. Dat ene erkennen: Gij Heere, zijt mijn Vader om Christus wil. Dan is het goed. Ondanks alle dissonanten, valse tonen, bibberende, overslaande stemmetjes,

JAKOBUS 3 : 9a

van kinderen en oude van dagen en zieken en gezonden. Ondanks dat alles. De engelen buigen zich neder en zij verblijden zich als er een hemeltoon gehoord wordt van deze aarde die opklimt tot de God des levens.

AMEN